

Μεγάλη Πέμπτη

Της Ελένης Σαραντίτη

«Επειδή σ' αγαπώ και δεν ξεσυνερίζομαι, άντε! Εξαφανίσου. Θα βοηθήσω εγώ. Σε βλέπω με το ένα πόδι στην πόρτα... Πήγαινε παιδί μου!» μου είπε η εξαδέλφη Ευανθία λίγο επιτιμητικά, λίγο τρυφερά.

Είχε έρθει αχάραγα στο σπίτι. Μεγάλη Πέμπτη και θα καταγινόμαστε με τις λαμπριάτικες ετοιμασίες: βάψιμο των αυγών, τσουρέκια και κουλούρια, λαμπρόψωμο, αμυγδαλωτά, μυτζηθοροπιτάκια, συν ένα χεράκι να λάμψουν τα μπακίρια και οι επάργυρες ζαρντινιέρες- προίκα της μάνας μας. Η πρόσθετη λάτρα ήταν για την παρουσία του καπετάνιου πατέρα μας· είχε ξεμπαρκάει από το «Νήσος Χίος» και θα έμενε κοντά μας έναν ολόκληρο μήνα!

Καθώς δεν πολυέκανα κέφι δουλειές και ετοιμασίες και «πρόσεχε Χρυσούλα», μόλις μου μίλησε έτσι η Ευανθία, σιγά, ύπουλα, ξεπόρτισα.

Οι λόφοι πολύχρωμοι, ολάνθιστοι. Με τον χειμώνα είχε ξεδιψάσει η γη και τώρα έβαζε τα γιορτινά της. Πουλιά, βλασταράκια, νερά τρεχούμενα. Η θάλασσα άστραφτε· φωνές παιδιών και καμπάνες. Γλάροι. Θαλασσοπούλια. Σπουργίτια. Κίσσες, γαλαζοπαπαδίτσες, βασιλίσκοι, σταχτάρες, καλόγεροι, κότσυφες, κιτρινοσουσουράδες. Και χελιδόνια. Σπιτοχελιδόνα. Νεροχελιδόνα. Σταβλοχελιδόνα. Δεντροχελιδόνα! Πετούσαν και ο αέρας ζαλιζόταν. Αχ, τα χελιδόνια! Ακόμη με ξετρελαίνουν.

Στον κήπο μας, στο σπίτι και στο κτήμα μας, έδειξαν από χρόνια την προτίμησή τους χτίζοντας εκεί τις φωλιές τους. Τόσο στέρες που υπάρχουν ακόμη. Είναι καλοτυχιά να χτίζουν τα χελιδόνια τις φωλιές τους στο σπιτικό σου. Το οποίο τιμούν, δεν ξεχνούν, και πάντα επιστρέφουν σ' αυτό.

Είχα φύγει το απομεσήμερο, σε λίγο θα νύχτωνε, άκουγα καμπανιές από τα βουνήσια χωριά, και τις επιβλητικές της πολιούχου μας Αγίας Τριάδας που το αεράκι τις ταξίδευε μέχρι Ελαφόνησο μεριά. Μεγάλη ημέρα ή μάλλον νύχτα, ο Μυστικός Δείπνος, τα Δώδεκα Ευαγγέλια, **«Σήμερα κρεμάται επί ξύλου...»**, ο παπά- Μανώλης ζαλωνόταν στην πλάτη του τον Σταυρό με τον Ιησού και τον περιέφερε στην εκκλησία εν μέσω θυμιαμάτων, στεναγμών και συγκίνησης, **«Δείξον ημίν και την ένδοξόν Σου Ανάστασιν...»**, άλλο ρίγος, ευωδιές, χρώματα, βιολέτες, γαρύφαλλα και λεμονοανθοί, τριαντάφυλλα, τα πουλιά μπαινόβγαιναν από τα ανέκαθεν σπασμένα τζάμια, δεν κούρνιαζαν τέτοια νύχτα εύκολα, αργότερα οι νέες μα και μεγαλύτερες θα στόλιζαν τον Επιτάφιο με θρήνους, είχα ξεμακρύνει, το σκοτάδι απλωνόταν. Ανέβαινα· τα πουλιά βιάζονταν να φωλιάσουν, βατράχια και νερά τρεχούμενα τάραζαν γλυκά την ησυχία, ωστόσο έπρεπε να επιστρέψω. Τέτοια νύχτα! Ήμαρτον ψιθύρισα.

Όσπου ξάφνου το είδα: Εκείνο το ζώο, το πλάσμα που έφερνε σε τεράστια γάτα, αυτό που όμοιό του στην ομορφιά και στην επιβολή δεν ξαναείδα. Μεγάλου κάλλους· μακριά τα πόδια, λαμπερό το τρίχωμα. Με ζύγωσε αργά· οι ντόπιοι το ονομάζουν ρέσο αλλά οι φυσικοί αγριόγατο. Ή αγριογαλή. Άλλοι λύγκα των Βαλκανίων. Νυκτόβιος. Και σαρκοφάγος. Στους αρχαίους λαούς ήταν γνωστός σαν αίλουρος. Παλαιότερα, είδος πολυπληθές. Στις μέρες μας «τείνει να εξαφανιστεί». Ένας, μονάχα ένας δίχως το ταίρι του, υπήρχε τότε στην περιοχή του Κάβο- Μαλιά· ακουστά είχα ότι στήνει πολύωρες ενέδρες και δεν έχει οίκτο για τα θύματά του. Ίσως καλούσε ακόμη τη σύντροφό του γιατί οι κραυγές του ακούγονταν θρηνητικές.

Τέλος πάντων αυτόν τον ένα και μοναδικό έτυχε ν' ανταμώσω νύχτα Μεγάλης Πέμπτης, ώρα για να 'σαι δίπλα στους ανθρώπους, εμπρός στην εικόνα της Παναγιάς και στο ματωμένο και βασανισμένο σώμα Του, και όχι στην ερημιά με ένα ζώο γένους παλαιού και άγριων ενστίκτων. Μόνη, μα δεν φοβήθηκα. Καθηλωμένη, θαύμαζα. Σκέφτηκα πως εκείνος, ο λύγκας δηλαδή, αισθάνθηκε να τον διαπερνά η έκπληξή μου γι' αυτόν. Και η ταραχή μου, επίσης, που δεν ήταν φόβος, παρά ένα μούδιασμα. Γλυκό. Έτσι το μυθικό ζώο δεν με πείραξε, στάθηκε φιλικό απέναντί μου. Συγκατάβαση θα την έλεγες την αστραπή που έστειλαν τα μάτια του...

«Ράπισμα κατεδέξατο/ ο εν Ιορδάνη ελευθερώσας τον Αδάμ...» θα άκουγα βουρκωμένη τώρα στην εκκλησία. Αντί γι' αυτό έβλεπα πως ένα πελώριο φεγγάρι είχε ανατείλει που λάμπρυνε μέχρι τους σκίνους και τα αυτοκρατορικά του μάτια βουτηγμένα στο χρυσάφι, ενώ αμέτρητα άστρα στριμώχνονταν για να δουν το χέρι μιας δεκαετηράχρονης να χαϊδεύει τη ράχη του θηρίου που στεκόταν γαλήνιο σαν κατοικίδιο. Όσο μια ανάσα κράτησε αυτό; Έπειτα εκείνος τέντωσε τα τριγωνικά αυτιά, αφουγκράστηκε και χάθηκε. Τον ήθελα κι άλλο· ήθελα να λαχταρώ και να φοβάμαι. Δεν τον είδα ξανά. Στο γεφυράκι του Βασιλικού είδα τον πατέρα μου να πηγαινοέρχεται ανήσυχος, ξεχώριζε από μακριά η ταραχή του. «Έλα, πια! Μας έσκασες απόψε. Λίγο ακόμα και θα πήγαινα στο Τμήμα...». Μου πήρε το χέρι, το έσφιξε, και γραμμή για την εκκλησία. **«...οι δε πορευθέντες ησφαλίσαντο σφραγίσαντες τον λίθον μετά της κουστωδίας»**.

Τα πουλιά και τα παιδιά είχαν ησυχάσει. Όχι όμως και η καρδιά μου.